

Маленькі сонця

Симоненко Василь Андрійович

Минула ніч, і сонце білогриве
Несе на тросі огненному день,
І блискітки, швидкі та метушливі,
Стрибають на асфальті де-не-де.

Мовчать каштани, стомлені і мляві,
Та ось під них, у царство тишини,
Ввірвалися чорняві і біляві,
Блакитноокі дочки і сини.

І вже каштанам ніколи дрімати,
І сонце не надивиться згори
На їх носи, рум'яні і кирпаті,
На витівки, на ігри дітвори.

І небо теплотою глибиніє,
І радість наливається в серця —
Сміються, бігають, пустують, мріють
Малесенькі замурзані сонця.

Джерело: *Симоненко В. А. У твоєму імені живу.* — К.: Веселка, 1994

Постійна адреса: http://ukrlit.org/symonenko_vasyl_andriiovych/malenki_sontsia